

РЕШЕНИЕ

№ 4029

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 29.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10993** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 95 от Закона за защита на потребителите /З./.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], срещу Заповед №1136 от 01.10.2012г. , издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите /К./. Оспорената заповед е издадена на основание чл.87 и чл.88 ал.1 т.2 от З. и с нея е наредено на жалбоподателя да не пуска на пазара преносими домашни метални стълби с търговска марка „Elips”, както и да организира незабавно и ефективно изтеглянето на тези стоки от пазара и да отправи предупреждения към потребителите за рисковете, които съдържат.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. На първо място счита, че той той не е осъществил дейности по «пускане на пазара на стоките» по смисъла на §13 т.6 от ДР на З., тъй като е продал стълбите не на потребители физически лица, а на друг търговец, а именно [фирма]. На второ място навежда доводи, че са нарушени правата му на защита, тъй като не му е дадена възможност да се запознае с проведените изпитвания на стоките и не еразбрал накакви и изисквания не отговарят те. Твърди, че стълбите отговарят на изискванията за безопасност и предпиретите мерки от К. са неоснователни. Претендира разности.

Ответникът – председателят на К., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Счита административния акт за конкретен и ясен, издаден в съответствие с процедурните правила и с материалния закон. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на представените доказателства съдът приема за установени следните факти:

При проверка на 21.01.2012г. експерти от К. са установили, че в търговски обект в [населено място], на [улица], стопанисван от [фирма], се предлагат домашни метални стълби с търговска марка „Elips”, произведени в Турция, подробно описано в Констативен протокол №К- 56345 от същата дата. Представени са фактури, от които е видно че стълбите са доставени в търговския обект от [фирма]. Жалбоподателят е уведомен и му е дадена възможност да представи документи, удостоверяващи безопасността на внасяните от него стоки.

Иззети са проби, които са тествани от Холандския орган за безопасност на храните и потребителските стоки към министерството на икономическите въпроси, земеделието и иновациите на Кралство Х.. Видно от представения доклад при тестване с натоварване на платформата се е установило, че мострата не отговаря на изискванията на стандарт EN 131-2:2010 за максимално трайно деформиране и огъване. Платформа или стъпало, което се огъва повече от допустимото, е индикатор, че стълбата не е надеждна и при тежко натоварване. В такъв случай платформата или стъпалото може да се разруши внезапно и да причини падане и нараняване на лицето, което я ползва. По време на тестването за натоварване на платформата мострата се е разрушила, поради което изпитването не е могло да бъде извършено докрай. Акредитацията на холандския орган да извършва изпитвания по този стандарт е потвърдена в писмо на Съвета по акредитация на Х..

Жалбоподателят представя по делото писмо от Изпълнителна агенция „Българска служба по акредитация”, с изх.№21-046/ФП от 04.03.2013г., от което се установява, че към тази дата в България не съществува акредитирана лаборатория за изпитвания съгласно стандарт EN 131-2:2010.

При така установените факти съдът прави следните правни изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния орган по чл.95 от З. председателя на Комисията за защита на потребителите, в изискуемата форма и при спазване на процесуалните правила. Възраженията на жалбоподателя, че е не е запознат с резултатите от изпитванията са недоказани и неоснователни. Докладът от тестването и писмото от Съвета по акредитация на Х. бяха оспорени от жалбоподателя в хода на съдебното производство по реда на чл.193 от ГПК, но оспорването бе признато за недоказано. Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено.

Съгласно чл. 70, ал. 3 от З. като опасна стока се квалифицира всяка стока, която не е безопасна по смисъла на закона. Нормата на чл. 71, ал. 1 от З. определя конкретно изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря стоката, за да бъде пусната на пазара. изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря, за да бъде пусната на пазар.

В разглеждания случай безспорно се установява, че стоките не отговарят на

изискванията на стандарт EN 131-2:2010. Обратното твърдение на жалбоподателя не се подкрепя от никакви доказателства по делото. В конкретния случай, не се спори относно обстоятелствата, свързани с вида на процесната стока – домашни преносими стълби със страна на произход Турция. Няма спор и относно обстоятелството, че тези стоки са внасяни от дружеството жалбоподател и са предлагани на пазара, конкретно в търговски обект, стопанисван от дружеството [фирма].

Спорният въпрос е от правно естество и е свързан с правилното приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 87 от З., когато се установи, че стоката, услугата или партидата стоки е опасна за потребителите, контролният орган забранява пускането ѝ на пазара и предприема съпътстващи мерки, осигуряващи спазването на забраната.

Съгласно нормата на чл. 88, ал. 1 от З., когато контролен орган установи, че определена стока, услуга или партида стоки, пусната на пазара, представлява или е вероятно да представлява опасност за здравето и безопасността на потребителите, той е длъжен, като вземе предвид условията за производство или търговия на стоката или услугата, да предприеме мерките, посочени в същата разпоредба.

За изясняване правната природа на термина „стока, пусната на пазара”, е необходимо да се изследва целта на закона. Целта на разпоредбата е да се посочи точно по отношение на кои стоки се извършва преценката за безопасност, а не да се ограничи кръга на лицата, по отношение на които могат да бъдат предприети посочените мерки. Следователно терминът „стока, пусната на пазара” посочва само обекта на проверката. Мерките, посочени в същата разпоредба, могат да бъдат предприети по отношение на всички лица, които способстват достигането на опасните стоки до потребителите – производители, вносители, доставчици, търговци на едро, търговци на дребно и др. Аргумент в подкрепа на този извод е въведеното в същата разпоредба задължение на контролният орган да вземе предвид всички условия за производство и търговия на опасните стоки. Ето защо възраженията на жалбоподателя, че не може да бъде адресат на тази мярка, не намират опора в закона.

Жалбата срещу административния акт е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разноските са в тежест на жалбоподателя, който следва да заплати на ответника възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 лева, определено по реда на чл.143 ал.4 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 38-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], срещу Заповед №1136 от 01.10.2012г. , издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място] да заплати на Комисията за защита на потребителите възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 /сто и петдесет/ лева. .

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на

страните.

СЪДИЯ: